

τ' ἀπαδίθ' ἢ δ'λειά. "Ενας ἀνθρουπους νὰ δ'λεῦ' δὲν τ' ἀπα-
δίθ' ἢ δ'λειά. β) Παρέχω εὐκολίαν Στερελλ. (Ἀράχ.): "Απα-
δίθ' τὸ σκάψιμο δῶ (σκάπτεται εὐκόλως ἢ γῇ) "Απαδέθ' φίνα
(σκάπτεται καλά). 4) Ἐμφανίζομαι ἐρχόμενος, φθάνω
ΓΜπακάλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κεῖ ἄλλοι 'π' ἄλλου ἀπόδωκαν | κεῖ ἄπ' ὅλα τὰ γιουφύρια
κόσμος πολὺς καὶ ἄσσυτος | ὅπως 'ς τὰ παναῦρα
(ἄσσυτος = ἀναρίθμητος).

Μετοχ. 1) Δυσοίωνος, κακὸς (θὰ ἐλέγετο τὸ πρῶ-
τον ἐπὶ ἀνθρώπου δυστυχούς) Κρήτ. (Ἐμπαρ.): "Η ὦρα
ἦτονε κακὴ κε ἀποδομένη. 2) Ὁ παραδεδομένος, ὁ βυθι-
σμένος εἰς σκέψεις, ὁ ρεμβάζων Πόντ. (Κερασ.)

ἀποδίπλα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀπουδίπλα Λέσβ. κ. ἄ. ἀπό-
διπλα Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 95
ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 70 Παραμύθ. 55 ΧΧρηστοβασ. Ἀγών. 65
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. δίπλα.

Εἰς τὸ πλάι, πλαγίως, παραπλεύρως ἐνθ' ἄν.: "Ελα ἀπο-
δίπλα μου. "Εφυγε - πέρασε ἀποδίπλα μου. "Ηταν ἀποδίπλα
ἕνας φοῦρνος. "Αποδίπλα μου κάθονταν ὁ δεῖνα σύννηθ. Αὐτοὶ
τοὺς ἐπολεμοῦσαν γιερὰ, ἀλλὰ τοὺς ἔπесαν οἱ ἄλλοι ἀποδίπλα καὶ
τοὺς ἐτσάκισαν Πελοπν. (Τριφυλ.) "Αποδίπλα ἀπὸ τοῦ σπίτι
μου εἶναι μὰ βρούσι Κρήτ. "Απουδίπλα ἀπὸ τοῦ σπίτ' τοῦ
τάδι εἶναι ἕνα μαγαζὶ Λέσβ. Μαζεύανε 'κεῖ ἀπόδιπλα μουρό-
φυλλα γιὰ τὸ κουκούλλι ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἐνθ' ἄν.
Συλλογίστηκε ὁ Δημήτρις νὰ κόψη δρόμο ἀπόδιπλα Ἀ'Εφταλ.
ἐνθ' ἄν. || Φρ. Πέφτει ἀποδίπλα του ἢ τὸν παίρνει ἀποδίπλα
(συστηματικῶς πρόσκειται εἰς αὐτὸν προσπαθῶν νὰ ἐπι-
τύχῃ τι). Ὁ δεῖνα φέρνει τὸ δεῖνα ἀποδίπλα (συνών. τῇ
προηγούμενῃ) σύννηθ. Τὸν παίρνει ἀποδίπλα (ἐνν. τὸν ὕπνον
= κοιμάται) Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.

Τὸ γιό σου τὸ μονάκριβο τὸ Φῶτο θὰ σουβλίσω
κεῖ ἀπόδιπλα 'ς τὴν ψησταριὰ τὸν ἴδιο θὰ σὲ βάλω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

ἀποδίπλωμα τό, ἄμαρτ. ἀποδίπλωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιπλώνω.

Ἐκτύλιξις πράγματός τινος. Συνών. ξεδίπλωμα,
ξετύλιγμα.

ἀποδιπλώνω σύννηθ. καὶ Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διπλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποδιπλοῦμαι.

1) Ἐκτυλίσσω, ἀναπτύσσω Πόντ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
"Αποδίπλωσε τὸ σετόνι Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ.
Εὐσταθ. Ὁδ. 1661,60 «τὸ δὲ ἐτίταινε τραπέζας, ἐμφαίνει
μὴ στρογγύλας αὐτάς, ἀλλὰ προμήκεις εἶναι ἢ καὶ ἄλλως
ἀποδιπλουμένας καὶ οὕτω τεινομένας». Συνών. ξεδι-
πλάζω, ξεδιπλώνω, ξετυλίγω. 2) Τελειώνω τὸ
δίπλωμα πράγματός τινος σύννηθ.: "Αποδίπλωσα τὰ ροῦχα.

ἀποδιχάζω Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.) Τήν. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 30 'ποδιχάζου Εὐβ.
(Κύμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχάζω.

Βλέπω, διακρίνω καλῶς Εὐβ. (Κύμ.) Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.)
Τήν.: Ὁ δεῖνα δὲν ἀποδιχάζει καθόλου Σμύρν. Τοῦ δεῖνα
ἐπαθαν τόσο τὰ μάτια, ὥστε μόλις ἀποδιχάζει αὐτόθ. Καὶ
ἀμτβ. διακρίνομαι, φαίνομαι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Καθὼς τό 'ρραφα 'γὼ τὸ ροῦχο
δὲν ἀποδιχάζει πῶς εἶναι σκισμένο Κάμπος Λακων. Ὁλοένα
ἐμυρίζονταν σκυφτὰ τὰ ματωμένα χάρμου τὰ χῶματα, ὅλο μαζὶ
τὸ κοπάδι ποῦ δὲν ἀποδιχάζαν 'ς τὸ σωρὸ βόιδι ἀπὸ βόιδι
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεδιαλύνω, ξεχωρίζω.

***ἀποδιχάλι** τό, ἀποδιχάλ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. διχάλι.

1) Κλάδος ἀπεσπασμένος, παρασπὰς ἐνθ' ἄν. 2) Ξύλον
διχαλωτὸν Τραπ. Συνών. διχάλι.

***ἀποδιχαλίζω**, ἀποδιχαλίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδοχαλίζω Πόντ. (Χαλδ.)
ἀποιδουχαλίζω Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.) ἀπο-
τιχαλίω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχαλίζω.

1) Διαχωρίζω, διασπῶ (ἐλέγετο τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου
σκέλους τοῦ ἐκ φύσεως ἐμφανιζομένου ὡς διχάλου, οἷον ξύ-
λου διχαλωτοῦ, σκελῶν κττ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπειδιχάλισε τὸ κλαδί Ὁφ.
Ἐπειδιχάλισεν τὸ ξύλον Χαλδ. Ἐσουργεν κ' ἐπειδιχάλισεν τὴν
κάτιαν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἀτώρα σύρω κε ἀποδιχαλίζω σε!
(ἀπειλή) αὐτόθ. 2) Ἀνοίγω ὑπερμέτρως, οἷον τοὺς ὀφθαλ-
μούς, τοὺς πόδας, τὸ στόμα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Ἀποδι-
χαλίζω τὰ ποδάρι μ' Τραπ. Ἐποιδιχάλισεν τ' ὀμμάτ' - τὸ
στόμα - τὰ πράδ' Οἶν. 3) Μέσ. διανοίγω τὰ σκέλη καὶ
κάθημαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ.): Ἐπειδι-
χαλίγες κ' ἐκάτσε Κερασ.

***ἀποδιχάλισμα** τό, ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

1) Ἀπόσπασις, διάσπασις κλάδου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Τὸ
μέγα τῶν σκελῶν ἀνοίγμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
Συνών. διασκελῆς.

***ἀποδιχαλιστὰ** ἐπίρρ. ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)
ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιχαλιστός.

Μὲ πολὺ ἀνοικτὰ σκέλη: Κάθεται ἀποιδιχαλιστὰ.

***ἀποδιχαλιστός** ἐπίθ. ἀποιδιχαλιστός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

Ὁ ἰστάμενος ἢ καθήμενος μὲ ἀνοικμένα τὰ σκέλη.

ἀποδιψῶ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 261 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀποδιψῶ.

1) Παύω νὰ διψῶ Λεξ. Δημητρ.: "Ηπια κε ἀποδιψασα.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Εὐσταθ. Ἰλ. 871,6 «περίφρασις δὲ ἐστὶ
τοῦ ἀπεδιψήσαν τὸ ἀφέτην τοιάνδε δίψαν». 2) Μεταφ.
διακαῶς ἐπιθυμῶ ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὰ σταχτερά σου τὰ ξεροβούγια πάντα ἡ ψυχὴ μου ν' ἀποδιψᾷ
καὶ τὰ κονδούνια 'ς τὴ βοσκαριὰ.

ἀποδιωγμός ὁ, Λεξ. Κομ. Περίδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιώχνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀποδιώξις, ἐκδιώξις ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κ' ἐκλαιγαν καὶ θρηνοῦσας γιὰ τὸν ἀποδιωγμό τους
Λεξ. Δημητρ.

ἀποδιώχνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κορσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Κλουτσίνοχ. Τρίκχ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ.
Ἔργα 3, 361 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 17 ΚΠαλαμ.
Ἀσάλ. ζωή 66 Βωμ. 127 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ. 'ποδιώχνω Κύπρ. ἀποδιώχω Κορσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδιώκω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀποδιώκω, ἀποπέμπω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κύπρ. — ΑΒα-
λαωρ. ἐνθ' ἄν. ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 2 ἐνθ' ἄν. Βωμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ.: "Ηθε νὰ τὴν ἀποδιώξω τὴν ἀρρώστια (ἤθε-
λον ἀποδιώξῃ κτλ.) Ἀνδρ. Τῶ οἱ ἄλ-λες δ'κ' οἱ καταραμένους
οἱ ἀδερφάδες τῆς ἐθωροῦσαν τὴν πόμακρα 'ποδιωγμένους
τῶ ἐοπάγιαζαν ποὺ τὴν ἀζούλαν τους (ἐσφαγιάζοντο, ἐβασα-

